

6. 2

Draga Josipina!

Da Nam bi Bog platil za
Vaše milo pismo, katero me
je danas zopet tak neiskonično
razveselilo! Ne vem Nam pove-
dati, kako da teško in teško
vedno čakam na vsako dugo
Vaše pismo; ja, ko bi vsa,
ki dan mi kaka sreča
listek prinesla od Vas, bi se
vonder teško čakal na njega,
ne bil bi še zadovoljen -
ko bi zmir zmir pri Vas
bili šelimi. Pa ko mi da-
no, mivemo se kološerti, ka-
kor zamoremo revički, katerih
druse od vsih stromi sponi

nudi spomni časa in kraja
stičkajo. — Pa enkrat, — ož
kmalo, kmalo! — se bodem vander
zamogel s Vami sestaviti —
oh s Vami, preljuba moja
Josipinka! Kakka radost me
obhaja pri tej misli, kak
se mi potresinja ljubeznivezna
duša, kako si voši, da bi zdaj
in zdaj prišel ti sladki
trenutek. Josipinka! ti Božič
nama boče večno v spominu! —
Da bi le prišel kaj kmalo!
Vedli bi radi — kdaj da Vas
bodem obiskal. Dragi moj
pobratim mi je pisal, da bi
Vam naj ljubše bilo, da
bi B. se pri Vas znajdel —
Vaša želja je moja — vaša
volja — moja sladka zapoved! —
Le ko bi kaj zaverati znalo —
ko nevedo prihodnosti, tak

bi morale drugače biti. Mislim,
da me bode moj doktor oprs,
stl ti čas - ti me bode s
predrago mojo Sosipinko zjednil!
Do tistiga časka pa si hoieva
dopisavati - mi v nadi in
npu si doba krajšati, hoieva
v duši - biti jedina! - Vi želite,
da vam bi povedal, kako da
ja živim. Kako nad vam pro-
vem, da sin s dušo vedno
pri vas, da se s kmislijo na
vas izgubim - da živim v
misti na vas - in da se z
njo vlezem - in da z njo
sanjam prekrasne uzore.
Sicer pak zjutraj ostanem precej
zgodaj in se nim do 9.;
potem grem k enim pravo-
sredniku v pisarnico se v
raznih pravnih delih izva-
dit; - teško mi je včasih kako
ojstno + pak vnder pravično
mi potrebno napravo izdeljavati;

Koliko lepše so stoori serca
kakor glave! - Tak pravica mora
biti. Ona svoje pravočilo: sin
si napisal lete verstice:

Kjer pravica pravde vodi
kam ne dela, jih le celi-;

Kaj zgid bo - kakānbodi -

Glōbni smagat ti ne smeli! -

Ob otanajstih se grem enmalo spre,
hajāt do ene; in ob tem česu sin
zuvigj tak srečen, da naše ljube
listke dobim. Kako me veselje
po dreveredu vodi - kako nadu,
šer sin takrat; ne vidim, ne
slōim nič - le pri vas sin
v dafēini! To so mi sladke ure.

Po tem enmalo južnam in ob
doeh se povratim domu, kjer
me zopet bunkve puždravijo -
aj kaj prebiram - aj če sin
popred naše pisnice dobil - se
v rjeze vtopujem - mi vživam
verikončno sladkost. O 4. moram
v školo. Tudi zjutraj miam nektero
otni jo obiskati. Ob 6. se povrnem
zopet domu in ostanem do 8. V
tem času nekteri dan grem aj kaj

večkrat, — ali če je kakka posebna
novica, časopise brat — ali pa vaji
del doma ostanem, in se ničim,
ali kaj berem, ali — pak — naj
slajše mi delo! — Vam dopisujem. —
In tak se ob kakih 11. vležem ko
popred si zmiruj mislim, cel večer,
zdaj v dragim Turm to in to
lepo pesnico prepevajo, zdaj
se Loone loji za eno nočico —
zdaj se v sladki miri podajo —
naj jaz tudi svojo dušo v sladke
sanje položim; naj jo težim,
ga truga oprostim. — Včasih
pak zvečer ob šestih — in sicer
v sredi in četrtek grem v
"slovensko družto", ko imamo ista
druge glasbeno, čem več pevateško
in slovočno skupščino. Pri
tej priložnosti sem se zopet pre-
pričal, — da imamo vsi Slavjani
neiskončno veselje nad petjem. It
pevateški mi vse v skup gre; ne
lako k drugi, pak kar jih se v tej,
kaj je pesnica za dom in njega
Slavo! Vsekiokrat morejo traje kaj

slovstveniga brati. Lepe reči smo že slišali.
Prav žalo mi je, da se ja nemorem tetos
tako, kakor ti želiš - v tem prijatelju
vdeležiti - No mi je čas tako drag
mi potreben, da svoj nianje pospešim,
mi doženem. Preden mesec preide, mišlim
bodemo je mi tudi eno besedo napra,
viti zamogli; ne bode to slabo, ko
v Gradcu prerej obobitih Slovencev
prebiva, ktere bodemo tako spova,
bilom mi s petjem predramili. Kadu
bode, Vam bodem poročil, mila
Josijunka! Kaj ne da nas boste s
svojo pričnostjo pričastili - saj -
v duhu, kaj ne prenila kicika
milo majke Slave, ki tak silna
ni mogočna porojena - se tako
zaničuje še zviraj od svojih narodov. -
No Bog da ji bode bože - Kad dorose
mladina! - Pa kam eni zasél!
Nemajte mi vzeti za zlo, če v običku
na stran mahnem - ah povedal Vam
bi vse naenkrat pa negre - in
lahk se včasih enmalo zagosne.
Fati za priliko je mije življenje, in
skor zviraj enetko; srečna jam takrat, kadu
se zamorem z bitjem pogovarjati, ktero
mi je vse - z Vami mila Josijunka! -

In vselj mi prehitro prugovor mine,
vselj zopet predalga zaostane, če ravno
je še tak hiter — da hitrejši biti ne,
more. Časa imam tudi premalo; še
toliko bi ga rad niel je pesniške dela,
kakor je glavi naklamin; ah toliko
misi mi pride — mi nevc morajo
naprej — naprej iti, brez da se bite
proi meni vdomiti zamogle. Posebno
pak bi rad začel kako serje delo-
ktero mladost — vzvišane mladosti pro,
trebuje — na go bodem že moral
odložiti za poznej čase. Kaj bo!
Morebiti da se bode to zernice še
boj vgotovilo + čistilo — mi jasnej
besedo izbralo. — Kako sin jaz zdaj
nestonino srečen, da bi, — ah
mila moja Josipunka! — moje pesnice
berete, da z njimi čutite bi,
ki vam je isto drago — kot meni —
ko ste moja duša — moje bitje! —
Ah tako moje serce v radosti plava —
V pesni bade bi koj nazevelo —
Kak razumljiva mi je zdaj narava, —
Kak prihodnost lega kak vesela! —
Vi mi boste pomočnica v delih —
ktere bodem domovini posvečil — če je bode
vredne! Vi poste iste želje jo

absarivala z blagom svoje bogate družice,
ah Josijina - kakva prihodnost! - In
bi kak oblak nama jo nezačimil; ah
nemore nemore jo - Doktor sva v duhu
jedina! - Ne bojim se nobene zavere -
ah vi ste moja - kakor sin j'ca Vas, -
s celo dušo - in to ste mi kak slehko
objubili! - Kolikati moram - zdaj
me občutek zeliva prevelite sreče! - ! -

Pisali ste mi vi - kar mi je za Lovretovo
pismo v stroh prineslo, da nevmiljena kakra
okrog tuma sarsoja ni da je za nekaj nesrečnih
- ah srečnih stonila. O Bog Vas obvari
vse ve pred to nevmiljenko; vanite se o
vanite tudi sami premila Josijina - da
Vas iz katiga meklajenja nje mi ne zadabi;
ne živil bi dalje!! -

Kakaj mi niste nobene povestice poslali? Pro,
sin Vas, - nezačelite me ropet o ktero,
in uganite zabito poslame dve spodobiti.
Ne zanemate me, da vam se zmiraj nemoren
juzlato posnuc, ki sin jih se tako davno
objubil; - jaz ne vem, kaj da je to, da jih ne,
dobrim; pros nejevoljem sin že. - Nčraj
sin nekaj pesnic: ilerskih poskusiti: pustil na
glasovir od nekiga prijalka; in vse so bile napisa
pisane in ravno od tiste roke, ktera je to pisala,
po katerih sin ja vam entzat poslame posnel;
koliko pogreškas more tudi t lih biti; ne zame,
rite; moja nevdnost je tega kriva, ko sin jaz
tako pisal, kak sin vidil - ko „žalo mi je!“ neznam
glasne umetnosti! - In ropet moram jezati - da vas
ne zanudijem preveč: koliko bi se rad govoril rad z vami! -
Ah ničik mi pros kmalo - kaj! - saj veste - da lat zčfrio
čaka znanilj od svoje ljube Josijine nje - p uvis zverit:
V Gradcu 31 / 1856. Z bogom mila duša! - z bogom! - Lovre.